

ske ikke engang er det område, hvor det er aller mest påkrævet, der er måske nogle områder, hvor det er endnu mere påkrævet, så skulle vi måske gå ind og overveje at gøre det også der, hvor de mennesker, som kommer i klemme i systemet, bliver allerhårdest ramt og står allersvagest.

Vi kan jo vende tilbage til den drøftelse under den forespørgsel om de sociale problemer, som Folketinget skal debattere i morgen, men ellers vil jeg da bede både ordføreren og ministeren om at gå videre med det til socialministeren og til arbejdsministeren og overdrage dem den gode idé, som Enhedslisten hermed tilbyder de andre partier helt gratis at være med til at fremme.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Mariann Fischer Boel som ordfører.

Mariann Fischer Boel (V):

Så kom den endelig. I februar barslede omkostningsdækningsudvalget med sin længe ventede betænkning, og når vi kigger på, hvor lang tid det har taget, så kunne man være fristet til at tro, at det kunne være blevet en elefant.

Betænkningen danner nu grundlag for skatteministerens lovforslag om ændring af omkostningsdækningen, omkostningsgodtgørelsen i skatte- og afgiftssager. Den politiske diskussion og slaget om det niveau, man skulle lægge kompensationen af udgifterne på, har jo bølget frem og tilbage, og i rapporten gennemgår man så også hele den historiske udvikling. Det har jo været interessant og underholdende læsning. Men over den periode, som udvalget beskriver, har der jo i hvert fald efter Venstres mening været foretaget relativt små bevægelser i ønsket om at dække de omkostninger, som en skatteyder har i forbindelse med at føre en skattesag.

Hvis jeg i første omgang skal knytte nogle positive kommentarer til lovforslaget, så er vi fra Venstres side absolut velvilligt indstillet over for udvidelse af ordningen til også at gælde en række nye sagstyper, f.eks. klagesager til Landsskatteretten over ejendomsvurderinger, klager over forskudsregistreringer, og jeg er meget enig i, at det kan betyde, at man på den måde kan foregribe den ligningsmæssige behandling af tvivlsspørgsmål til gavn for skatteydere og til glæde for retssystemet i en senere fase af sagen. Også klager over afslag på genoptagelse af en skatteansættelse vil være en na-

turlig følge af udviklingen, og så vil selvfølgelig også hele diskussionen om voldgiftskonventionssager i EU-regi også kunne dækkes.

Ligeledes er vi også positive over for muligheden for, at der fra ligningsrådets side bliver givet fuld godtgørelse til sager om syn og skøn. Det er også som tidligere nævnt en indlysende fordel for alle parter både af økonomiske og af menneskelige grunde, at en sag belyses så effektivt som muligt på et så tidligt tidspunkt som muligt.

Så til den anden, men jo ikke mindre interessante del af lovforslaget, nemlig omkostningsgodtgørelsen, som barnet nu skal døbes. Det er jo egentlig også mere dækkende for de faktiske forhold.

De gældende regler for omkostningsdækning er meget firkantede og derfor også enkle at administrere, og det er min klare opfattelse, at omkostningsdækningsudvalgets medlemmer har prioriteret en enkel administration meget højt, så højt, at udvalget mener, at selv om der kan argumenteres for, at der bør gives fuld dækning for udgifter i sager, hvor skatteyderen får helt eller delvis medhold, så vil det efter udvalget mening være meget vanskeligt at afgrænse sagerne både i stofmængde og inden for tid.

Den holdning er jeg ikke uenig i, men administrationsbesvær må aldrig blive et argument for at fastholde regler, der favoriserer det offentlige, på en sådan måde, at borgerne opgiver at klage. Så mener jeg virkelig, vi har et retssikkerhedsmæssigt problem.

Men skatteministerens forslag bevæger sig jo trods alt lidt i den rigtige retning fra de 32 pct., hvis det er en virksomhed, til 50 pct. i godtgørelse i alle tilfælde. Og så kan man i særlige tilfælde få en godtgørelse på 85 pct.

Men jeg synes alligevel, det er fantastisk, at en skatteyder i visse tilfælde skal være prøveklud i en sag. Altså hvis skattemyndighederne er interesseret i at prøve sagen ved en højere instans, kan skatteyderne komme i en situation, hvor de alligevel skal dække 15 pct. af omkostningerne. Det finder jeg helt uhørt. På Venstre virker det stadig væk uacceptabelt, at en skatteyder kan stå tilbage med en regning, når skattevæsenet med piber og trommer har tabt sin egen sag. Det burde være umuligt at tabe penge på at vinde en skattesag.

Der er foretaget mange provenumæssige skøn i forslaget, og nogle af dem holder, og nogle af dem vil der nok kunne sættes spørgs-